

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 855/2015
21.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Д., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Д.П., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1386/14 од 26.01.2015. године и Кж3 бр.10/15 од 17.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 21. октобра 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Д. – адвоката Д.П., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1386/14 од 26.01.2015. године и Кж3 бр.10/15 од 17.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.320/13 од 09.07.2013. године, окривљени П.Д. је на основу члана 355. став 1. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1386/14 од 26.01.2015. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и пресуда Вишег суда у Београду К бр.320/13 од 09.07.2013. године преиначена, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног П.Д. огласио кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ ("Службени гласник РС", број 85/05), за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 године не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити накнадно одлучено, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжЗ бр.10/15 од 17.06.2015. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног П.Д. и његових бранилаца – адвоката Д.П. и А.Т., а пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1386/14 од 26.01.2015. године, потврђена.

Бранилац окривљеног П.Д. – адвокат Д.П., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1386/14 од 26.01.2015. године и КжЗ бр.10/15 од 17.06.2015. године, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), конкретно због повреде одредаба чланова 438. став 1. тачка 11, 438. став 2. тачка 1. и тачка 2, члана 440. ст. 1. и 2, члана 439. став 1. тачка 1. и члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 1386/14 од 26.01.2015. године и КжЗ бр.10/15 од 17.06.2015. године тако што ће донети ослобађајућу пресуду према окривљеном П.Д., или да побијене пресуде укине и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац је у захтеву као разлог подношења само формално означио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (који погрешно означава као повреде из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), због којих је подношење захтева дозвољено окривљенима и њиховим браниоцима, међутим у образложењу захтева у вези са овим повредама наводи се да је правноснажним пресудама учињена повреда права окривљеног на правичну одбрану, јер ни другостепена, а ни трећестепена пресуда не садрже анализу о правној основаности мишљења Правне управе Министарства одбране ДЗ СЦГ у вези са располагањем војном имовином, а које је у правноснажној пресуди коришћено као "крунски доказ" о учињеном кривичном делу. Надаље, у захтеву се указује да окривљени није донео

противправну одлуку, односно да у доношењу одлуке окривљеног о закључењу уговора није било противправности, те да је приликом доношења правноснажних пресуда суд игнорисао како мишљење Дирекције за имовинско правне послове, тако и материјалне доказе о овлашћењима окривљеног да донесе спорну одлуку о уступању пловног средства Војске СЦГ.

Из изнетих навода, дакле, произилази да се другостепена и трећестепена пресуда суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, што не представља разлог због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Поред тога, захтевом за заштиту законитости правноснажна пресуда побија се због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, те због повреде члана 440. ст. 1. и 2. и члана 441. став 1. ЗКП, а што све не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости само формално означава повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. и из члана 439. тачка 1. ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено, али суштински указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, односно на разлоге који нису таксативно набројани одредбом члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Д. одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.